

man ogsaa sige til sig selv: Du er egentlig en Palt! Derfor siger jeg: Lad os forbedre vort Hus og vort Liv, saa kommer det Andet; men vi maa ikke tro, at vi kunne udrette Noget ved at give Love, eller at det er fortjenstligt at gaa paa Møder og raabe op der. Det er jo noget Tryk-kende i Viden, og saa tro ogsaa kristelig gode Folk, at de skulde gjøre Noget, og saa gaa de til Møder og tro, at de have gjort Noget. Nei, det gaar ikke saa let; det er noget Indvendigt, man skal have fat i; og saa faar man Noget at bestille, naar man begynder indvendigt fra. Jeg vil her gjøre en Brevbemærkning. Der er talt om den bekjendelsesløse Rigsdag; men hvad Sandhed er der deri? Vi høre udenfor, at Rigsdagen er bekjendelsesløs; men det er jo reelt taget fuldstændig Usandhed. — Det store Flertal i Rigsdagen bekjender jo idetmindste paa Papiret; med Undtagelse af nogle faa Stykker ere vi, reelt taget, Bekjendere, formelt tagt kan det gjerne være, at det er anderledes. Naturligvis kan man sige, at vi mene ikke Noget med vor Bekjendelse, men lad saa Dommerne udenfor se til, om det staar bedre til med dem. Nei, lad os ikke finde os i, at man fratager vor Egenkab af Bekjendere, thi det er min Mening, at den Dag, da det store Flertal af den danske Rigsdag ikke hører til den danske Folkekirke, har denne ophørt med at eksistere. Som sagt, gaa videre ind paa Konfirmationen skal jeg ikke, fordi det vilde være for langt. Det glæder mig, at den ærede Forslagsstiller har sat sig saa godt ind i Nordams Bog; han har vel ikke læst den op for os, men kun meddelt os af dens Indhold, hvad dog ikke stiller ham ringere for mig, tværtimod. Men nu vil jeg gaa over til selve Lovforslaget og da spørge: Er det Meningen med dette Lovforslag, at et Barn i en hvilken som helst Alder under 14 Aar kan blive konfirmeret? (Stemmer: Ja!) Altsaa otte Dage efter, at det er født? Det kunde jeg ikke rigtig se af Lovforslaget, og derfor tillod jeg mig at spørge. Jeg gaar nu videre, thi jeg har flere Spørgsmaal at gjøre, efter som det er meget utydeligt, hvad der her er foreslaaet, og ikke godt at faae Forstand af. Det er ikke, fordi det indeholder for Lidt, saaledes som den ærede foregaaende Taler beklagede; jeg vilde netop beklage, hvis der var Mere af den Slags at gaa igjennem, for der er iforvejen mere end nok. Altsaa, mit første Spørgsmaal blev besvaret med Ja, saaledes, at altsaa et Barn kan blive konfirmeret 8 Dage efter at det er blevet født, ja maasse en Time efter, at det er født. (Afbrydelse af L. h. Nielsen). Nu er det ærede Medlem, der nu afbrød mig, især med at komme over paa en anden Bø, mærker jeg. Sagen er, at de Herrer kunne ikke holde sig, de ere inde paa en Glidbane. — Nu kommer mit andet Spørgsmaal:

Er det Meningen, at en Præst skal kunne konfirmeret et Barn uden Forberedelse? Det kan man ikke se af Lovforslaget, om det er Meningen eller ikke; men det synes mig, at den Slags Lovforslag bør give tydelig Besked om Alt, hvad det tilsigter, og ikke faste Noget ud, der er saa dunkelt for os, saa apokryfisk, at hvis dette Forslag blev til Lov, vilde vi om 10—20 Aar have en 10—20 tykke Bøger til Forklaring, for at man saa kunde smutte fra den, ligesom naturligvis en Del af de Bibelforklaringer, man har, ere til for at blive fri for Guds Bud, og derfor bortforklare, hvad der staar; det gaar her ligesom med Drenge, der, naar han skal have Brygl, putter dygtig Meget bagpaa indenfor Klæderne, for ikke at mærke Bryglen. Det er dette, der er Forklaringernes og Fortolkningernes Hensigt, og derfor vil jeg nok vide forud, hvad Meningen virkelig er med dette Lovforslag. Mit tredje Spørgsmaal — og dermed skal jeg slutte, skjøndt der nok kunde være flere Bemærkninger at gjøre, men jeg vil ikke opholde det høje Thing længer — er dette: Skal Konfirmationen herefter ske paa samme Maade som nu? Er det Meningen? Og hvis det er Meningen, maa jeg gjøre opmærksom paa, at den bliver umulig alle Steder, hvor en Præst har to Kirker. Jeg mener isørigt — det skal jeg tillade mig at tilføie: Ser man ikke, hvad det kan føre til i et Sogn og en Menighed, at man siger til En: Nu kan Du gaa hen til Præsten, og saa skal han komme og konfirmerer dit Barn. Hvad kan det ikke føre til, baade hvor Kristendommen i et Sogn er død, og hvor den er levende. Thi een Ting er at være opvakt, en anden at have kristelig Erfaring. Vi have nu stillet Menighederne i Sognene, gjennem den Række af Love, som ere givne siden 1848, saaledes, at de ikke kunne tyranniseres af deres Præster, men jeg siger, er det rigtigt, at vi stille Præsten saaledes, at han kan tyranniseres af sine Sognesfolk. Han skal staa ligesaa frit som de, for ellers kan ingen fri Mand være tjent med at være Præst og saa vilde vi faa en saae stor Mangel paa Præster, at man kommer til at udskrive Degne, som tage Embedet for Bispets Skyld. Og saa er der den Bestemmelse, at Præsten skal afgjøre, om Børnene skulle til Alters? Hvorfor ikke indsette en Bestemmelse om, at Præsten under almindelige Forhold, naar BARNET ikke er sygt, skal raadsføre sig med Biskoppen. Skal da en Biskop i Danmark være et blot og bart Navn, som det jo desværre mange Gange er, istedetfor at være Biskopper, naar de store kirkelige Spørgsmaal ere oppe, skulle være de Første paa Pladsen, skulle være Mønstre paa Jordan og ikke, som nu, ligge og lure efter, hvad der siges i den ene eller den anden Kro for at se, om ikke Nogen forløber sig. Vi vide jo Alle, at den, der forsvare sig, fortaler sig ikke, og den, der